

História Slovenska

Ing. Pavol Kleban - aktualizované 15.1.2012 – verzia 2.1 časť III.

*"Dokiaľ antilopy nebudú mať svojich historikov, príbehy o love budú vždy glorifikovať lovcov."
(africké príslovie)*

(vybraná kapitola)

Slovensko na Ptolemaiovej mape III.

SLOVANIA - GERMÁNI

Vychádzajúc z poznatkov predchádzajúcej kapitoly môžeme na vyznačenom území Slovenska na Ptolemaiovej mape hľadať *staroslovenské hradiská*. Ak stotožníme Ptolemaiove pomenovania so súčasnými mestami, stredovekými hradmi alebo so zaniknutými hradiskami, prepíšeme históriu prvých písomných zmienok slovenských miest do čias Ptolemaia, teda do roku 150 po Kristovi. Ak však chceme použiť výraz *staroslovenské hradiská*, budeme si musieť ozrejmiť pojem Germán, nakoľko je všeobecne známe, že v tomto období obývali Slovensko kmene germánske...

Už sme sa zmienili o nadväzkovom národe Suebov, ktorý starovekí autori zaradovali medzi Germánov. Kmene Suebov (Suevov), ktoré popisuje aj Ptolemaios zaberajú skoro totožné územia ako dnes západní Slovania v Európe. Ak vezmeme do úvahy fakt, že písmeno *l* sa často nahrádza písmenom *u* a opačne (u nás napr. v nárečiach *písal – písau, čítal – čítau*, v poľštine napr. Slovania - Słowiane čítame ako [*suoviane*]) zo Suevov dostávame Slévov, Slávov – Slovanov (anglicky Slavs, Slaves, nemecky Slawen). Slovania sa medzi Germánov zaradovali dokonca ešte v 15. storočí...

Ulrich von Richental, žil v rokoch 1360 až 1437, sa zapísal do dejín svojou *Kostnickou kronikou*. Je to historické rozprávanie o nemeckom meste, ktoré sa na niekoľko dní stalo stredom celej Európy. Kostnický koncil z roku 1415 je tiež povestný upálením majstra Jána Husa. Slovenský preklad *Kostnickej kroniky* prináša kolektív autorov Paponová, Šmahel, Dvořáková.

Ešte počas života Ulricha z Richentalu sa medzi národy Germánov zaradovali aj slovanské kráľovstvá: „*Germáni, to sú nemecké krajiny a všetci čo hovoria po nemecky: Svätá rímska ríša, České kráľovstvo, Uhorské kráľovstvo, Poľské kráľovstvo, litovské vojvodstvá v Rusku, tie sú štyri: Praví Rusi, Červení Rusi, Bieli Rusi a Smolenské vojvodstvo. Ďalej patrí všetko v Podunajsku až po Grécko, Dánsko a Nórsko; kráľovstvo Flámsko, Brabanstsko, Holandsko až po Francúzsko a Rýn, a až po Anglicko; všetci kresťania, čo tam žijú, patria k národu nemeckému. Aj tam je v mnohých oblastiach dosť pohanov, schizmatikov – to sú tí s gréckou vierou – a mohamedánov*“. Autor totiž menuje všetky kresťanské národy: národ taliansky, germánsky, francúzsky, španielsky a národ anglický. Nemecký kronikár radí Slovanov medzi Germánov na základe používania nemeckej reči. Pomenovanie Germánov má však počiatky ešte z čias Ptolemaia. Prakticky všetky kronikárom menované kráľovstvá Germánov sa nachádzajú severne od rieky Rýn a rieky Dunaj, čo bola aj za čias Ptolemaia južná hranica Germánie. Bolo by naivné tvrdiť, že zainteresovaní Slovania, by sa nechali radiť medzi Germánov, pokiaľ by slovo Germán znamenalo Nemeč. Neboli ani Nemci, ani po nemecky materinskou rečou nehovorili.

Stotožnenie pojmu *germánsky* ako *nemecký* vyvracia aj mapa TABULA ROGERIANA vypracovaná arabským geografom Muhammadom Al-Idrisím. Na mape sveta pracoval arabský kartograf na požiadanie sicílskeho kráľa Rogera II. celých 15 rokov. V roku 1154 boli práce na mape ukončené. Mapa TABULA ROGERIANA sa považuje za vrcholné dielo arabskej kartografie. Muhammad Al-Idrisí nachádza krajinu Germánov (*bilād germánia*) aj pri Čiernom mori, do ktorého vteká rieka Dunaj (*nahr danú*), kde nie som si istý, či Nemci niekedy sídlili...

Mapa TABULA ROGERIANA zachytáva taktiež niektoré slovenské mestá (Nitra – na mape zakreslená ako *Neitram*). Podrobnejšie ale o Slovensku na tejto mape v inej kapitole...

Obr. Detail mapy TABULA ROGERIANA – ústie rieky Dunaj do Čierneho mora (mapa je otočená o 180° pre lepšiu čitateľnosť)

Germánsku Európu rozdelil na Nemcov a Slovanov až nemecký filozof Johan Gottfried von Herder (1744 – 1803). Práve tento pruský učenec má na svedomí, že sa v súčasnosti všetko germánske považuje za nemecké. Stratil sa totiž súvis medzi germánskym a slovanským. Pokúsme sa teda ozrejniť, aký význam by mohlo teda slovo Germán mať. Veď ani samotní Nemci neodvodzujú význam slova *der Deutsche* od slova Germán, ale od pomenovania *Teutón, Tót – človek, ľudia...*

Prokopios Cézarejský (žil približne v rokoch 500 až 565 n.l.) sa narodil v *Kaisareii* v bohatej rodine, čo mu zabezpečilo dobré vzdelanie. Niekedy v roku 526 alebo 527 bol vymenovaný za právneho poradcu a tajomníka vojvodcu *Belisaria*, ktorého sprevádzal na vojnových výpravách. Od roku 542 žil prevažne v Konštantínopole, kde pracoval na svojich historických spisoch, v ktorých opísal dejiny Justiniánových vojen.

Prokopiove dielo *Knihy o vojnách* pozostávalo so siedmich kníh. Prvé dve popisovali vojnu s Peržanmi, ďalšie dve vojnu s Vandalmi a posledné tri vojnu s Gótmami. V spisoch nám zanechal správy o lúpežných prepadoch Sklavenov (Slovenov) a Antov. Prokopios spomína, že oba kmene majú rovnaký jazyk a to barbarský. Uvádza, že Sloveni „**veria, že je jediný Boh, tvorca Hromu a že je jediný pán všetkých vecí, ktorému obetujú býky a iné zvieratá**“. Z predkresťanskej doby u nás ešte poznáme napr. aj sviatok boha Hromu *Hromnice*. Môžeme predpokladať, že pomenovanie germánskych kmeňov z čias Ptolemaia bolo odvodené práve od staroslovenského božstva *Hromu, Gromu – Herma, Germa* (neskôr známeho ako *Perún*) a teda názov *Germán* z čias rímskych

neznamená v preklade *Nemec* ale skôr *Hromec*, *Hromník*

Súvis medzi *hromom* a *hermom* nachádzame jednak v slovenských nárečiach (napr. šariš. *hrmí* – *hermí*), ďalej u toponým ako Hron (*Hrom*???) v minulosti tiež ako *Gran*, *Granua*, *Gernua*,..., Hornád (niekedy *Hernád*), Ostrihom (*Ostrý Hrom*???), Hermanovce (obec v okrese Prešov - jedna z legiend o vzniku názvu Hermanoviec hovorí, že v minulosti veľmi často *hermelo* v okolitých horách, nakoľko obsahujú železnú rudu, ktorá priťahovala blesky) a mnoho ďalších. V neposlednom rade taktiež samotné priezviská Herman, Hromník, Hromec a mnoho iných súvisia práve s božstvom Hromu. Použijme teda namiesto zaužívaného nemeckého delenia základu slova *ger-man* slovenské *germ-an*, rovnako ako pri starých slovenských slovách: *zem-an*, *kraj-an*, *žup-an*. Pôvodné pomenovanie *Germáni* nie je nemecké a v Ptolemaiovej dobe ani so súčasnými Nemcami nemá nič spoločné. Je to pomenovanie pre všetky kmene, ktoré vyznávali božstvo Hromu (rovnako dnes, kto verí v Ježiša Krista je kresťan, kto verí v Budhu je budhista a kto veril v boha hromu *Germa* (*Herma*) bol *German* resp. *Herman*). A krajina starých Slovenov (*Sklavenov*) – Germánov, vyznávačov boha Hromu, bola teda označovaná ako Germánia – krajina Hromu...

Súčasná moderná vedecká metóda postupne spochybňuje mýtus o *veľkom sťahovaní národov*. Celá migračná teória sa otriasa v základoch (stredovekými historickými prameňmi nie je ani spomínaná). Naopak, prichádzajú vždy nové informácie, ktoré potvrdzujú pôvodné slovanské osídlenie Európy.

Veľmi zaujímavé je významné postavenie Slovákov, pretože podľa najnovších štúdií **patríme medzi najstaršie národy v Európe vôbec**.

Genetický výskum doc. Feráka priniesol pre nás zaujímavé výsledky. Sme totiž rekordérmi etnickej autenticity. Pomaly 85% Slovákov zdedilo gény, ktoré sa vyskytovali v strednej Európe a na našom území už pred 8000 rokmi. **Sme teda pôvodní obyvatelia Slovenska**, vždy sme pod Tatrami žili. Patríme medzi najstaršie etnikum v Európe. Gény, ktoré máme, sa v Európe vyskytovali už pred 20 až 50 tisíc rokmi...

Obdobný genetický výskum radí Walesanov na druhé miesto. Totiž cez 70% obyvateľov Walesu má 6000 rokov staré gény viazané na ich územie. Na poslednom mieste v rebríčku sa umiestnili Maďari, nakoľko len 5% obyvateľov Maďarska má gény staromaďarské. Polovica Maďarov má gény slovanské (slovenské). Celé generácie Maďarov, potláčaním pravdy, žijú teda už niekoľko storočí vo veľkom omyle.

Už v roku 1991 na to upozornil renomovaný genetik L. L. Cavalli Sforza, profesor Stanfordskej univerzity (USA). Výsledky svojej veľkoplošnej genetickej štúdie, ktorú uskutočnil na území dnešného Maďarska zhodnotil profesor nasledovne: „*Maďarsko v Európe je anomáliou. Jazyk je ázijský, ale obyvateľstvo európske, väčšinou slovanské. A títo Slovania sú pôvodným obyvateľstvom Karpatskej kotliny. Absolútna väčšina obyvateľov Maďarskej republiky nie je etnicky maďarská, je prevažne slovanská a kontinuálne európska. Zostalo iba maďarské meno a aglutinujúci jazyk. Maďarských génov niet.*“ (Scientific American, november 1991). V ľudovej reči povedané: každý druhý Maďar je Slovák, len o tom ešte nevie... Dvojnásobne to platí samozrejme aj pre maďarskú menšinu na južnom Slovensku, ktorá nemá s Maďarmi geneticky spoločné prakticky vôbec nič.

Vyššie spomínaná informácia od profesora Sforzu nie je pre mnohých z nás žiadna novinka, nakoľko územie Slovenska bolo v minulosti rozsiahle. Slovensko a Slovinsko bola kedysi jedna krajina. Ešte za čias nitrianskeho kniežaťa Pribinu, ktorý pri Blatnianskom jazere vybudoval panónske kniežatstvo Blatnohrad, patrilo terajšie južné územie Maďarska Slovákom. Až maďarské kmene vrazili medzi nás Slovákov-Slovenov a Slovincov klin, ktorý nás ako národ rozdelil a obdobie cez vyše 1000 rokov sa uberáme ako samostatné národy.

Ak sa však vrátíme k výsledkom genetickej štúdie a ak vezmeme do úvahy fakt, že my Sloveni a Slovenky žijeme na Slovensku nepretržite minimálne 8 000 rokov, musel teda aj v časoch Ptolemaia žiť na našom území kmeň, ktorého meno možno nesieme v aj súčasnosti.

V tejto súvislosti je pre nás zaujímavý kmeň Kvádov, ktorý patril medzi najväčšie a najsilnejšie kmene v celej Germánii. Zo svojich sídel na Slovensku sa rozširoval na všetky smery. Obsadil celú Panóniu, z ktorej ich neskôr vytlačil Markus Aurélius naspäť za Dunaj. Po rozpade Rímskej ríše, však systém opevnených staníc Limes Romanus, prestal plniť svoju funkciu a tak Kvádi opäť obsadili takmer celú Karpatskú kotlinu. Centrum Kvádov však vždy bolo na Slovenku. Tam ich chránili neschodné lesy, vďaka ktorým si vždy ubránili svoju krajinu. Slovensko v tých časoch bolo takmer celé zalesnené. Kým nížiny a roviny boli doménou ázijských lúpežných kočovných národov (tie im pripomínali ich rodné stepi), hornaté oblasti Slovenska však boli pre kočovníkov samovraždou.

To, že sa Kvádi radili medzi Slovanov nám potvrdzuje aj správa od cirkevného hodnostára v meste Ragusa. Hlavný opát Mauro Orbini vo svojej knihe *Pôvod názvu, slávy a rozšírenia národa slovanského* z roku 1601, nám okrem iných zaujímavých informácií prináša aj nasledovné:

„Slovanský národ ozbrojený svojimi zbraňami dobre že neovládol všetky národy vo Vesmíre: ovládol Áziu i Afriku, bil sa s Egypťanmi aj s Alexandrom Veľkým, pokoril si Grécko, Macedónsko, Ilýrsku krajinu; ovládol Moravu, krajinu Šlenskú, Českú, Poľskú aj s pobrežím Baltského mora, prešiel Itáliou, kde mnoho ráz bojoval proti Rimanom.

Niekedy bol porazený, inokedy bijúc sa v boji veľkým smrteľným krviprelieváním odpovedal Rimanom; neraz bijúc sa v boji rovným bol. Nakoniec si pokoril Rímsku Ríšu, ovládol mnohé jej provincie, zničil Rím, učiniac cisárov rímskych svojimi daňovými poplatníkmi, čo na celom svete nijaký iný národ nedokázal.

*Ovládol Franciu, Angliu a ustanovil panovanie v Hispánii; ovládol najlepšie provincie Európy; a z neho, vždy slávneho národa v minulých časoch pochádzali najsilnejšie národy; t.j. Slovania, Vandali, Burgundania, Góti, Ostrogóti, Rusi ale Rasi, Vizigóti, Gepidovia, Getialanci, Uverli alebo Gruly, Skirri, Girri, Melandania, Baštarni, Peuki, Dákovia, Švédí, Normani, Tengovia alebo Fíni, Ukrovia alebo Unkranovia, Markomani, **Kvádi**, Frakovia, Alleri boli blízko Venetov alebo Genetov, ktorí obývali pobrežie Baltského mora a rozdelili sa na mnohé druhy; t.j. Pomorania, Uvilci, Rulania, Uvarnavovia, Obotritovia, Polabania, Uvagirovia, Lingonovia, Redatovia alebo Riadutovia, Circipannovia, Kizinovia: Heruli alebo Helueldovia, Levbuzovia, Uvilinovia, Storedandovia a Bricani s mnohými inými, ktorí všetci boli národ Slovanov“.*

Možno práve kmeň Kvádov je ten skrytý článok, ktorý nás spája s našou starobylou minulosťou. Pokúsme sa teda nájsť súvis a prepojenie (obdobne ako pri germánskom kmeni Markomanov a slovanskom národe Marhaarov) aj pre germánsky kmeň *Cuadov* a slovenských *Sclavov*. Nájdeme etymologický súvis pre spoločné pomenovanie Kvádov CUADI (CUAVI, CUABI) a Slovákov SCLAVI: *Cuadi – Cuabi – Clabi - Clavi - Sclavi - Sclavoi – Sclavos - Sklabenoi-Saklabi?*

Naše hľadanie by sme mali začať obdobím, ktoré nám prináša nielen písomné zmienky ale zároveň s určitosťou vieme prehlásiť, že historický prameň určite pojednáva o Slovákoch na Slovensku. Časovo a geograficky nám teda vyhovujú pramene z obdobia sv. Cyrila a Metoda. Základom pre latinské pomenovanie Slovákov SCLAVI, rovnako aj pre arabské SAKLABÍ, ako nás volali moslimskí stredovekí kronikári, muselo byť pomenovanie kmeňa s veľmi zvučným „K,, - *sKlavi*, resp. *saKlabi*, nakoľko arabské SAKLABÍ je presne zachytený tvar ako ho arabskí cestopisci počuli.

Svätoplukove kráľovstvo nachádzame pod názvom AL SAKLABIA v diele *Kniha cenných drahokamov* od arabsko-perzského geografa, cestopiscu a kronikára Ibn Rustu (na knihe pracoval niekedy medzi rokmi 903-913). Vo svojej správe nám zanecháva popis cesty do centra ríše slovenského kráľa (vládcu vládcov) Svätopluka a o jeho veľkom hrade, ktorý leží uprostred jeho

krajiny. Sám autor píše: „*Hrad (mesto), v ktorom prebýva, má neobyčajné a nedobytné hradby*“. Arabský kronikár uvádza smerom ku Svätoplukovému hradisku aj mesto Nitru (*Wáb Nit*).

Za povšimnutie však stojí, že pomenovanie Svätoplukového kráľovstva AL SAKLABIA nemá žiaden etymologický základ pre súčasný zaužívaný názov *Veľká Morava*. A práve akceptovaním pojmu *Veľkomoravská ríša* sme stratili veľký kus našej histórie, pretože sa naše dejiny presunuli na českú Moravu. Byzantský cisár Konštantín VII. začiatkom 10. storočia síce spomína v súvislosti so Svätoplukom názov *Megalé Morabia*, no v kontexte sa pojem *Morabia* používa skôr v súvislosti so Svätoplukovým hlavným sídlom (hradiskom), nie ríšou. Ibn Rusta taktiež nazýva Svätoplukove hradisko *Churvát*, ktoré sa ale číta aj ako *Murváb, Múráb (Morava)*. Aj s toho dôvodu sme v predchádzajúcej kapitole rozprávali o Zlatých Moravciach, pre ktoré sa v stredoveku používalo pomenovanie *villa Morowa*. Ak by sa Zlaté Moravce archeologickým výskumom potvrdili ako Svätoplukove sídlo, bola by to určite senzácia a mali by sme *Veľkú Zlatomoravianskú ríšu* :o)

V každom prípade sa však pre pomenovanie Svätoplukového kráľovstva v arabských záznamoch používal termín AL SAKLABIA nie AL MORABIA. Čo teda znamenalo arabské pomenovanie AL SAKLABIA? Aký je súvis medzi pojmom Saklabí a Slovák?

Podrobnejšie sa tejto problematike budeme venovať v samostatnej kapitole, no uvedieme si však aspoň v skratke to najpodstatnejšie.

Praslovanská podoba slovného základu slov- má korene v indoeurópskom základe slova *klev, klov*, ktorý má širokú významovú škálu, nakoľko označoval *reč, sluch, hlas, zvuk, slovo, oznámiť, počuť* – teda základné komunikačné zložky. Prirodzeným vývinom sa základ pre pomenovanie slova *klov* transformovalo na súčasné *slov-*, ku ktorému naši pradedovia pridali koncovku *än* - Sloväň (v minulosti u nás bežne používanú – napr. Porubän). Slovo tvorné základy *klev, klav* resp. *kleb, klab* znamenali v čase Svätopluka *slovo*. Práve vo forme *klebän, klabän* vo význame Sloväň ich prebrali okolité národy (arabsky SAKLABI, latinsky SCLAVENI, grécky SKLABENOI). Pomenovanie Svätoplukového kráľovstva Ibn Rustom AL SAKLABIA teda doslova a do písmena znamená SLOVENSKO, určite nie Veľká Morava...

Slovo tvorný základ *kleb-* vo význame *slovo, rozprávať* sa zachoval do dnešných čias napríklad aj v tvare *klebeta, klebetiť, klebetný*. Pôvodný význam *Slova* pre pomenovanie Slovákov-Sloväňov bol však späť so zvukovou zložkou a bol doménou kňazov-mágov v predkresťanskej dobe, ktorý používali *Slovo* na vyslovenie *kúziel a čarov*. Múdrost' a sila našich kňazov bola obrovská. Hercýnsky les (miesto kde žili Kvádi) je aj z toho dôvodu opradený legendami a mýtmí antických autorov. Veľká škoda, že príchod kresťanstva na Slovensko znamenal aj stratu k veľkej múdrosti a poznaniu, nakoľko *pohanskí kňazi* a ich centrá boli zničené. Pomenovanie *kleban, pleban* vo význame *kňaz* sa používa v kresťanskej cirkvi pre *pravoslávnych kňazov* na východnom Slovensku a na Ukrajine až dodnes...

Pomenovanie Slovákov SCLAVENI, SCLAVI nachádzame v latinsky písaných historických prameňoch. Mnohí historici však v tejto súvislosti prekladajú latinské SCLAVI ako všeobecné označenie Slovanov a tým hneď v základoch spochybňujú existenciu starých Slovákov (Slovenov, resp. Sloväňov) v dobe sv. Cyrila a Metoda.

Pozrime sa teda, ako nás berie samotný Vatikán. Cirkev predsa musí najlepšie vedieť, kto pozval sv. Cyrila a Metoda. Táto vedomosť sa prenáša z pápeža na pápeža už po celé stáročia. Vatikán veľmi dobre vie, ktorému národu má adresovať posolstvá v súvislosti s príchodom byzantských vierozvestcov...

Pápež Ján Pavol II. pri stretnutí s mládežou dňa 30. júna 1995 v Nitre: „*Vy, mládež tejto krajiny, ste novou úrodou na Božom poli. Tou úrodou, ktorej korene siahajú do čias evanjelizácie svätých solúnskych bratov. Buďte ich dôstojnými pokračovateľmi! Prijmite túto výzvu a zasväťte sa veľkodušne dielu novej evanjelizácie. Budujte most medzi druhým a tretím kresťanským tisícročím. Nitra nám hovorí o prvom tisícročí. Tu neďaleko stál prvý kresťanský kostol v celej stredovýchodnej Európe. Tu sa od roku osemsto dvadsaťosem pšeničné zrnó stáva v Eucharistii telom Krista, ktorý v sebe zjednocuje všetkých, čo ho s vierou prijímajú. Preto som túžil navštíviť Nitru. Ešte za života svätého Metoda tu bola zriadená diecéza. Katedrálny chrám, ktorý sa vypína nad mestom, je jedným z najstarších biskupských sídel medzi slovanskými národmi. Tu sa narodil Gorazd, "muž vašej krajiny, vzdelaný... a pravoverný", spólahlivý učeník, ktorého si Metod vyvolil za svojho nástupcu...*“

Posvätný odkaz veľkňazskej modlitby sv. Cyrila nám v roku 1969 pripomínal aj pápež Pavol VI. ako prorocko pre slovenský národ. Vo svojom apoštolskom liste *Antiquae nobilitatis* (Starobylej vznešenosti) ku 1100. výročiu smrti sv. Cyrila píše: „*Nemôžeme však mlčať ani o inej výnimočne vzácnej vlastnosti apoštolov Vašich národov (slovanských), tak milej nášmu predchodcovi Jánovi XXIII.: totiž o ich túžbe po jednote. Zomierajúci Cyril šeptal túto modlitbu: „Zjednoť Pane, všetkých v Tvojej viere a v správnom vyznaní.“ Posledné Cyrilove slová sú v plnom súlade s túžbou nášho Spasiteľa, ktorý pred utrpením a prv než zanechal svet, aby šiel k Otcovi, vrelo doporučoval dobro jednoty, nad ktoré niet väčšieho: Aby všetci jedno boli, ...*

*To, čo bolo predmetom Cyrilovej modlitby pri odchode z tejto zeme, zachovajte ako **Vám zverený dedičný odkaz**, o ktorého spĺňanie sa máte snaživo a neustále usilovať. Hľadajte teda Jednotu, dávajte prednosť Jednote, milujte Jednotu: deň čo deň snažte sa ju nejakým spôsobom budovať, zakorenenu v neporušiteľnom pokoji čistého svedomia s Bohom, v pokoji, ktorý prevyšuje každé pomyslenie a každú radosť.*

*Naša myseľ zalieta ďalej: **príklad Jednoty, ktorý vy poskytnete, vyvýši sa ako zástava, za ktorej žiarivým povievaním aj iné slovanské národy pôjdu, ba pobežia po pokojných cestách k bratskému spojeniu v evanjeliu pokoja.** Myslíme na tú Jednotu, ktorej túžba a dosiahnutie boli prvotným cieľom už od dávna slávených kongresov na Velehrade.*“

Avšak nielen samotný Vatikán pozná dôležité poslanie Slovákov v budúcom formovaní Európy a Sveta. Ako ďalší príklad si môžeme uviesť prorocké slová evanjelizátora Davida Wilkersona, autora knihy *Dýka a kríž*. Na prednáške v Bratislave v roku 2003 riekol Slovensku následovné: „*Táto krajina, a hovorím to prorocky, je kľúčovým národom. Je to malá krajina. V mojom meste New York je viac ľudí ako v celej vašej krajine. Kážem v meste ktoré ma viac ako 17 miliónov obyvateľov. Ale v pohľade na to, čo Boh chce urobiť v Európe, tento slovanský národ je kľúčovým národom...*“

Alebo prorocko od Rolanda Seowa z roku 2007: „*Prorokujem, že v rokoch, ktoré sú pred nami a nebude to mnoho rokov, bude to čoskoro. V tomto meste budú megazbory. Zbory sa budú rátať na tisíce, dokonca až desaťtisíc. Mnohí pastori, ktorý spoluorganizovali túto konferenciu budú vidieť ako ich zbory rastú a rastú, a stanú sa pastormi megazborov. Je tu jedno slovo varovania. Nestaňte sa pyšnými z toho, keď dorastiete do takej veľkosti. Videl som padnúť veľa pastorov megazborov kvôli pokušeniam a vyhoreniu. Ale Boh požehná Cirkev na Slovensku a stane sa mocnou silou v Európe. Boh pozdvihne úžasné talenty a služby. Povstanú nový prorocký príhovorcovia, ktorí budú mocne pôsobiť v tejto krajine a budú známi v celej Európe. Budú tu veľkí apoštolskí otcovia. Budú tu nové uzdravovacie služby. Povstanú mnohí kresťanskí podnikatelia, ktorí budú prosperovať a budú podporovať Cirkev a službu tejto krajiny. Budú schopní podporovať misie za hranicami Slovenska. A na tomto kontinente povstanú nové misijné úsilia. Tak hovorí Pán tejto krajine.*“

O budúcnosti Slovenska rozprávajú aj proroctvá amerických indiánskych kmeňov, stredovekých vizionárov, Sibiline proroctvá a mnohé ďalšie. Každý, kto sa venuje tejto problematike, vie o čom píšem. Všetkým ostatným, ktorí by mali záujem dozvedieť sa o našej budúcnosti viac, dávam do pozornosti kapitolu *Slovensko a budúcnosť*, ktorá bude súčasťou seriálu *História Slovenska*. Obdobie, o ktorom bude kapitola pojednávať, bude relatívne dosť blízke. Ako sa bude uberať Slovensko a svet v čase veľkých klimatických zmien a katastrof? V časoch, keď veľké mocnosti sveta už teraz pripravujú na budúce vojenské konflikty, ktoré vzniknú nedostatkom pitných zdrojov. Pre vojenských analytikov to nie je žiadna novinka. Spúšťačom svetovej pohromy bude v tomto prípade samotná príroda. Jedno je však isté, že doba o ktorej tu píšeme, bude charakteristická tým, že pramenitá voda bude mať cenu väčšiu ako ropa. Preto bude Slovensko stredobodom pozornosti (naša krajina patrí medzi štáty s najväčšími zásobami pitnej vody na svete a zároveň nie je nijako ohrozená úplným roztopením ľadovcov; najnižšie položené miesto na Slovensku je 94 metrov nad morom – hladina rieky Bodrog). Môžu si ale na nás potencionalni agresori robiť zálusk, môžu mať zakreslené mapy novej Európy, môžu v úplnej tichosti postupne oslabovať a redukovať našu armádu a sami zbrojiť, nič im to nepomôže. Sila slovenského národa nespočíva v počte obyvateľov a rozlohe krajiny. Je nás síce *ako šafranu*, ale naša budúca sila a moc je ukrytá niekde inde. A to je práve naše veľké, zatiaľ svetu neodhalené tajomstvo - *Tajomstvo Slovenska*.

Požehnaný je národ slovenský (Slováci, hist. po nem. *Winden, Wenden: das Wenden* znamená v nemčine *Nebeské znamenie*) Sibila tiež písala o *Nebeskom znamení*, ktoré sa udialo na Slovensku. vo svojom pradávnom proroctve *Oracula Sibyllina*. Vo veršoch 194 až 200 nachádzame nasledovné:

„Vypučí jedného dňa nad Rimanmi pohroma hrozná
počas ich vojen a krajinu Germánov spustoší celkom.
Presne v tej chvíli, keď **veľké znamenie z nebies**
zoslané Bohom sa zjaví a chlapi v bronzových prilbách
smädnom zmorení záchranu nájdú len cez zbožnosť kráľa.
Jemu nebeský Boh totiž vo všetkom načúvať bude,
po jeho modlitbe dažďová voda im znevrady sprýchne.“

Vo všeobecnosti však nie pre celé ľudstvo sú prorokované dobré časy. Svet je totiž na prahu vlastnej skazy. Ľudia už zabudli na *Svetlo* čo nosia v sebe. A keďže podľa zákonov vesmíru platí, že zlá energia sa môže anulovať len zlou energiou, vo svete bude pribúdať viac prírodných katastrof a vojnových konfliktov. Do novej doby podľa prorokov vojdu len tri národy. My Slováci, však miestenku do nového *Tisícročného (Slovenského?) kráľovstva* už máme :o)

Vráťme sa ale z budúcnosti späť do našej minulosti a nechajme zatiaľ proroctvá proroctvami. Uvedme si ďalšie písomné pramene, ktoré sa viažu na naše územie a pomenúvajú Slovákov ako *Sclavov*, resp. *Winidov*. Na tomto mieste si však musíme uviesť, že nie je pravidlo, aby pomenovanie pre určitý národ okolitými krajinami bolo totožné. Napríklad samotní Nemci sami seba volajú *der Deutsche*. Tento názov je odvodený od kmeňa *Teutónov*. My ale Nemcov voláme podľa kmeňa *Nemethov – Nemcov*. Obdobne aj nás Slovákov nazývajú zahraniční kronikári podľa viacerých kmeňov, ktoré žili na našom území. Medzi najvýznamnejšie kmene u nás patrili Kvádi a Vinidi. Preto v kronikách nachádzame dve rozdielne pomenovania pre Slovákov: latinské *Sclavi* a zároveň aj nemecké *Winden*.

- *Verónsky súpis provincií* prináša zoznam barbarských národov, s ktorými Rímania prišli do kontaktu na rímskom území za cisárstva medzi 1. až 5. storočím: ..., *Markomanni, Kvádi, Taifulovia, Hermunduri, Vandali, Sarmati, Skirovia, Karpovia, Skýti, Góti, Indii (Vinidi)*, ... (vieme, že spomínaný kmeň Vinidov, žil na našom území vďaka správe, ktorú sme už uviedli v I. časti tejto rozpravy. Rímsky filozof Julius Solinus vo svojom diele *Polyhistor* opisuje záhadný kameň šesťdesiatich farieb (opál), ktorému zároveň pripisuje silné magické účinky. Podrobnejšie sa o drahom opáli rozpisuje Plinius vo svojom diele *Naturalis Historiae Libri XXXVII*, kde okrem iného uvádza „*nijaký iný drahokam nie je svojim vzhľadom príjemnejší očiam*“. Plinius zároveň uvádza aj miesto pôvodu opálu a to **Indiiu** – (*Vin(i)diu*, krajinu Vinidov. Zo všetkých nálezísk opálu po celom svete **jedine drahý opál z Dubníka** (ľahá sa v okolí Prešova) je charakteristický svojou intenzívnou farbohrou a výraznou opalescenciou, ktorú popisujú starovekí autori. Krajina Vinidov, ktorú popisuje Plinius, sa musela teda nachádzať na území dnešného regiónu Šariš, kam možno chodil za obchodom aj franský kupec Samo (opál - Dubník, soľ - Solivar, zbrane – celý región Šariš, zlato – Zlatá Baňa, ...).
- všetky pramene z obdobia ranného stredoveku a časov Cyrilo-Methodských písané latinkou, pomenúvajú Slovákov ako *Sclavi*. Pisomným prameňom o Nitrianskom a (Zlato)Moravianskom??? kniežatstve sa budeme venovať neskôr.
- žilinské *Privilegium pro Slavis* od uhorského kráľa Ľudovíta z roku 1381, podľa ktorého sa Slováci v Žiline „*Sclavi, cives et hospites nostri*“ mohli voliť za členov mestskej rady v rovnakom počte ako nemeckí mešťania.
- už spomínaná *Kostnická kronika* z roku 1415 prináša pre Slovákov aj takúto informáciu: „*So stovdvsiatimi koňmi a tromi vozmi prišiel aj vážený pán, pán Stibor z Poľska, a pán v slovenských krajoch medzi Moravou a Poľskom pri rieke, ktorú volajú Váh a na tej rieke má päť miest (uvádza ale 6): Trenčín, Beckov, Uherský Brod, Holič so Skalickou a Hlohovec.*“ - „*Och zoch in der gross herr; herr Strobob usser Boland und her in Windeschen landen zwischen Merhern und Boland an dem wasser; das man nempt der Vag, und hett in fünf stet an dem Wasser: Tränsch, Plunsch, Ungerschbrat, die Wisenkilchen und Galitz und die Frigenstat mit hundert und zwanzig pfäritten und dry wagen.*“
- prvý text učebnice Jána Ámosa Komenského *Orbis pictus*, ktorý vyšiel v Prešove v roku 1685, je pravdepodobne od Slováka Daniela Sinapiusa. Bol určený obdobne ako preklad druhej Komenského učebnice z roku 1666 *Janua linguae latinae reserata aurea*, od absolventa kremnického lýcea Františka Buľovského, slovenským študentom vo vtedajšom hornom Uhorsku - Slovensku. Učebnica bola publikovaná ako česko-slovenská. Na titulnom liste sa jazyk *Orbisu* označuje ako *bohemica – böhmische – tót – slovenský* a v závere diela tiež ako *sclavonica lingua – windische Sprache – tót nyelv – slovenský jazyk*.
- *Gramatika* Antona Bernoláka z roku 1790 vyšla pod názvom *Gramatica Slavica*. Bernolák vo svojom slovníku *Slovar Slovenski-česko-latinsko-nemecko-uhorski* z roku 1825 definuje pomenovanie Slováka ako *Slavus, Slave, Slavack, Slavinus, Slavonius, Slavomier*. Slovenčinu definuje ako *lingva slavica, sermo slavicus, die Slavische Sprache*.

Starobylosť Slovákov potvrdzuje aj dominantné postavenie slovenského jazyka ku ostatným slovanským národom. V tejto súvislosti spomenieme prácu amerického vedca a lingvistu prof. Pricea, ktorý považoval slovenčinu za „*klúč ku všetkým slovanským jazykom*“ a za médium na dorozumenie sa s ostatnými Slovanmi. (John D. Price, *The Key to all Slavonic Languages*, SHF, Columbia Univerzity, New York, Dec. 15. 1943, 9. s.). Profesor J. Price túto myšlienku vyslovil na kongrese Slavistov vo Varšave. Poľská delegácia vyšla s návrhom, aby sa schválila definícia prvého slovanského jazyka, ktorej určujúcim bodom je slovenčina. Okrem českej skupiny všetky slovanské delegácie odhlasovali poľský návrh: „*Slovenský jazyk je najstarší a podľa neho sa potom vytvorili ostatné slovanské jazyky*“. (Kanadský Slováč, Slovenčina, najstarší slovanský jazyk, Toronto, 23. marca 1989).

Teóriu, že Slováci sú najstarší národ spomedzi súčasných Slovanov, prináša aj historický prameň ruského stredovekého kronikára a letopisca Nestora (1056 - 1114). Rehoľný mních kyjevského kláštora vo svojej práci *Povesti dávnych liet* obdobne tvrdí, že Slováci sú pôvodným a teda najstarším slovanským národom...

„Po dlhom čase zo Slovenov na Dunaji, kde je teraz Uhorská a Bulharská zem. A od tých Slovenov sa rozišli Slovania po zemi a pomenovali sa svojimi menami, kde sa osadili, na ktorom mieste. Takže jedni prišli a osadili sa na rieke, čo sa volá Morava, a zobrali si meno Moravy, a druhí nazvali sa Čechmi. A ďalší to tiež Sloveni - Bieli Chorváti, Srbi a Korutánci. Keď Rímania (v originále Volochi; Taliansko – pol. Włochy) napadli dunajských Slovenov a usadili sa tam trápiac ich, títo Sloveni odišli a usadili sa na Visle a pomenovali sa Liechmi (Lechmi), a od tých Liechov vyšli Poliaci, a druhí Liechovia - Lutiči, iní Mazovšania, iní Pomorania.

... A takto sa rozišiel slovenský národ.“

Pokračovanie...

Chránené autorským zákonom – Ing. Pavol Kleban – 15.1.2012

www.kleban.sk

pavol.kleban@gmail.com